

Příchod

Již ze břehu jezera, na němž si mezi hradem a pevností dovolí udělat přestávku, sleduje to tajemné stavení s jistým seriózním odstínem obav vepsaných jí ve tváři. Snad vlivem těch pak i zkrabati čelo a nakrčí obočí, zatímco si nelibě prohlíží pevnost dál. S tichým povzdechem nakonec popojde blíže k ledovému povrchu jezera a pohledne dolů na špičky svých zimních černých botek obalujících její nohy až nad kotníky. Kromě těch má teď oblečeny i černé kalhoty a k tomu tmavozelený hrubý svetr, navrch všeho pak plášt. V půlce těla tento oděv má přepásaný hnědým páskem, na němž má zavěšených několikero stejně hnědých váčků a rukavice, stejně jako pouzdro s kouzelnou hůlkou, již právě z toho pouzdra vyjme a společně s vkročením na ledovou plochu ji namiří na pevnost. //Vůbec se mi to nelibí, už teď mě mrazí.// Carpe Retractum. *Odkašle si, volně načrtne inkantaci do vzduchu před sebou a v ideálním případě třeba i to kouzlo použije k tomu, aby se postupně přitáhla k pevnosti bez toho, aby si po cestě natloukla zadnici. No, v případě, že se setká s něúspěchem, či komplikacemi, velmi pravděpodobně k pevnosti prostě pomalu a opatrně dojde. Před pevností pak zase hůlku zasune zpátky do pouzdra, chytne si gumkou tmavé vlasy v nízkém culiku na týle a vkoří do ledem pokrytého stavení. V tu ránu jí jistě taky padnou hnědě oči dolů na medailonek, který si pár momentů zůstane prohlížet a pohladi ho s náznakem nejistoty dvěma prsty. * [Uživatel seslal kouzlo Carpe Retractum. Z hůlky sesilatele vyletí světelné lamo, které k němu přitáhne namířený předmět. Pokud je kouzlo sesláno na nehybný či příliš těžký objekt, je sesilatel přitáhnut k němu.]

První úkol

Nechá medailon medailonem a rovnou si zúženýma očima podezřívavě přeměří všechny tři ty cesty a nakloní hlavu trochu do strany. Nejdříve, zdá se, se snad snaží zaposlouchat, jelikož na moment přivře oči a chvíliku nehybně postojí. Hned pak se pokusí pomalu, ovšem zhluboka, do plíc natáhnout zdejší mrazivý vzduch, načež oči zase rozlepí a nejakou chvíli pečlivě ze svého místa zkoumá každou stezku. Soudí dle postupně se zjevitěho zamyšleného výrazu na její tváři, jednoduše bilancuje své možnosti a dost možná má prostě pocit, že se ta pevnost přechytračít nějak dá. //Určitě ne tu napravo, z té se mi kroutí všechny orgány. A z té prostřední nějak fouká, to bude nejspíše pro obří neodfouknutelné kruvalské studenty. To jde cítit jako smrt.* *Zavří neurčité hlavou, na moment téměř v pobaveném duchu ohrne ret, zvedne jeden koutek a vykročí do jedné té cestičky, svírajíc prsty kolem rukojeti své hůlky.* (ÚZKÁ CESTA S OSTRÝMI LEDOVÝMI BLOKY) [Z rozsahu 1-5 padlo číslo 1.]

//Dobře, tohle můžu zvládnout.* *Pomalu, pomaličku s rozvahou nakračuje po úzké cestičce mezi těmi ledovými bloky, jimž se obratně a patrně vyloženě s rozvahou snaží vyhýbat. Nemá to v sobě prakticky ani jeden rychlejší pohyb, opravdu si s tím dává načas, tudíž, pak jistě není divu, že když jí to podklouzne, tak se jednoho toho ledového bloku stačí chytit a s hlasitým hlbokým nádechem zatne břicho a spolu s tím i svaly na nohou a přidržovací ruce a druhou vedle sebe zčásti natáhne, čímž snad tu rovnováhu fakt lapne. Dech jí sice rozhodně pelášit zůstane a těch teplých mráčků z něj se kolem ní najednou tvoří mnohem více, ale na zadnici ani na kolínka neslunce. Ba dokonce se pomalu zase srovná a pevně došlápné na nohy a na moment si pak čupne blíž k zemi a přiloží si ruce na spánky.* Nádech. A výdech. Vidiš? Je to jako jít po úzké větví. Není důvod k tomu, abych tohle nezvládl. Sice necítím ruce a... *Nepatrne jí cukne v očku a pomačká celo.* //Rukavice? Že by? Nebo ne? Asi by se mi líp chytalo holýma rukama... Ale moje ruce mi asi budou k ničemu, pokud mi někde přimrznu k ledové zdi. Nebo pokud je přestanu cítit fakticky.* *Skepticky si nad čímsi rezignovaně nakrčí nos a zatímco stále klidná a chytá dech, se pomalu zase napřímo do stope a navleče si ruce do černých rukavic. Jejich lemy si zasune pod rukávy svetu, srovná si kolem sebe plášt a pomalu se rozhlédne, s čímž zase udělá jeden rychlejší a hlasitější nádech.* To vůbec neubývá. Nebyl... //To už jsem tak daleko od začátku?* *Zoufalejí kouká na místo, z nějž vyšla, načež stejným způsobem koukne zase před sebe a s rozklepaným hlbokým nádechem přivře oči. A otevře je a zvrátí je ke stropu.* //Klid, klid, klid. Kdoví jestli je to doprovody. Hlavně co mi zbývá, než jít dál. A pokud bude celá zkouška soustředit se aťapkat... Tak at!* *Váhavě avšak s o cosi větším klidem nalepí oči na stezku před sebou a s pravidelně dávkovaným dechovým plánem vykročí dál na cestu, tentokrát se ostrých bloků rukama chráněných v rukavicích dost možná přidržuje rovnou. Opatrně nakračuje po kluzkém povrchu a tu a tam si nejspíše zase nějaký ten hlbší nádech dopřeje a pravděpodobně se dost silou mentálně drží pokupě, jelikož až na konci cestičky si dovolí nějaké mentální prolomení klidného výrazu, zároveň se kterým se obejmé rukama.* //Jasně, že jsem sama. Když jsem sem vlezla sama. To není zlá věc, je to suchej fakt. Hrabe mi tu z toho.*

Druhý úkol

Chvilku se objímá pažemi a chouli se pod pláštěm, z nějakého důvodu u toho vypadá, že to snad alespoň v něčem pomáhá, no, že by se o své dojmy vyloženě nahlas dělila, to také uplně přesně není pravda. //Vida, rozmrzly mi prsty. A mozek. To bude dobré. Kdyby to bylo TAK beznadějně, napichla bych se na první rampouch.// *Neurčité zatřese hlavou, potichu vydechně větší množství vzduchu, až jí ze rtů dost možná vzejde zvučnější odfrknutí, zároveň s nímž vykročí do sálu. Okamžitě očima nahmatá tu jemnou září a prohlédne si prostor kolem sebe. V jistou chvíli pak na místě zamrzne, rozšíří oči a jakoby jí kdosi přejel ledovým drápem podél páteře se oklepe a se znechucením na tváři se ohlídne.* Ne, znovu ne. //Dost...// *Procítěně protočí očima, no, ten dech se ji přeci jen zase jaksi zachvěje. A s tím trochu stáhne hlavu mezi ramena, nápadně působíc, jako by ji snad cosi otravovalo u oušek.* //Já vím, ano, myslím si, že nejsem dost dobrá. Už jsme si to procvičili v prvním úkolu. Prostě si to myslím, dobře?// A nikdo ode mě nemůže očekávat, že to během pář týdnů překonám! *Namítně zvučněji s emoceňší zbarvenějším hlasem.* //I když, nejsou to už měsíce? Proč mám dojem, že jsem s tím vůbec nepohla...// Dost dobrá, ano, nějak to není dost... *Zastaví se před plamenem a zadívá se do jednolitého perfektního ohnivého odrazu své tváře a cukne sebou, když ten praskne a vyplivne pář jisker. Patrně z čistého reflexu hned o krok ucovně.* //Spiš se to se mnou zhorsuje.// Nejsem opravdová. Hele, já jsem netvrďila, že jsem opravdová! Myslim, že když se prezentuju sebeovládáním, že musí být jasné, že je něco i pod povrchem! *Houkne na ten svůj odraz a zkusi zase udělat ten krok zpátky. A ještě jeden blíž.* A nejsem zodpovědná za to, jak mě vidí ostatní. //Myslim.// *Zkusí jedním ráznejším nádechem nejspíš zase srovnat svůj dech do lajny.* Dost nejsem dost a nejsem... *Sleduje plameny, které jako by nabíraly obrysů tváří - konkrétně se zdá převážně lidí ze starších ročníků, než je ona sama.* //A je mi jedno, jestli mi ukážeš tátu nebo někoho jiného z rodiny... Všechny učitele anebo samotné lesní duchy...// Pořád to nebudeš horší než to, co si do hlavy cnu sama. *Zvedne nekompromisně na ohýnek prst a panovačně se zamračí.* Prostě nejsem perfektní. *Vysloví pomalu a děsně neochotně, jako by jí to trpklo na jazyku.* Občas se mi nedaří. A občas se mi nedaří v opravdu nevhodné situace... *Pokračuje pomalu a dost možná zase kouká v ohni na svůj vlastní zlostně jiskřící odraz.* Ale pohneme to odminula dopředu tím, že tentokrát neodejdu. A i kdybychom měli dojít k tomu, že se mi nedaří zrovna dneska. Prostě to zkusím a... Tím končí prostor pro diskuzi. *Udělá si z toho pro sebe závěr vlastně překvapeně a nejspíš demonstrativně v jakémisi odhodlaném gestu narve ruku do toho nepálivého plamene a zůstane na něj s plamenným odhodláním zírat.* //Ne že bych si nevšimla, že nepálíš...//

Třetí úkol

//Jejda. Neuhasila jsem to?// *Překvapeně zamrká, když se místo v místnosti fakticky ráčí ztlumit a nad chladem a snad i námahou zčerveným nosánkem několikrát kmitne očními víčky.* Brr. *Oklepe se procítěně, trochu opožděně vyloví ruku z místního neohnivého ohniště a jelikož to ji patrně již moc nepálí, nechá oči padnout přirozeně rovnou na to, co je v místnosti nové, tedy na průchod. Tak nějak vyloženě motivované a kapánek důležitě se srovná v zádech a pomalu vyraží právě k tomu východu ze sálu. Očima u toho kontroluje okoli, pravděpodobně se jimi krátce zastaví u terénu pod svýma nohamama, který, podobně jako kteroukoliv jinou část zdejšího terénu, nejspíše sjede nespokojeným pohledem, a opatrně si vykračuje dál - snad jen s patrnou snahou o lehčí krok, jelikož je patrně rozhléhajícími se zvuky svého pohybu tak nějak patrně frustrována.* Aprimor Sentir. *Zamumlá, jen se jí znovu podáří nahmatat rukojet hůlky i opasku a s tím před sebou i nakreslit do vzduchu inkantaci a pomalu se již tak blízko u dveří skloní a pokusí se zmizet někde ve stínu toho průchodu či nejbližší zdi, patrně odhadlaná si nejdřív nebezpečí prohlédnout z bezpečné vzdálenosti.* [Uživatel sesal kouzlo Aprimor. Vybraný smysl se výrazně zesílí, zatímco ostatní se dočasně utlumí.]

//No, to viš, že ti vletím přímo pod ruku, to viš, že jo. Nebezpečí z tebe tryská do všech stran.// *Chvilku zůstane skloněná u zdi a byť třeba může chvílemi působit, že vlastně na protivníka momentálně úplně dobře nevidí, zároveň se v prostoru chová jako někdo, kdo přesně ví, kam smí a nesmí šlápnout. V zásadě snad i docela potichu se připlíží k tému zbraním a pokusí se většinu z nich několika tichými a jedním hlučným řinčivým pohybem v místit na cestičku mezi sebe a sochu bojovníka, jelikož patrně razí zásadu, že na holích s runama i bez nich se dá krásně uklouznout a že šlápnout na meč či sekýrku by měl být v zásadě dosti rušivý zážitek. A zatímco se ten tvor, jehož pozornost tímto jistě musela upoutat, potýká s jí nastraženou pastí, ona pravděpodobně dělá na tom, aby včas uhnula stranou, aby uhnula do vhodné strany a aby znova chytla hůlku pevně mezi prsty.* [Z rozsahu 1-6 padlo číslo 2.]

//Zvýšená intuice neznamená, že led neklouží, píšu si.// *Zasupí, když ji strážce přeci jen stihne bacit a patrně svalená na zem, se od strážce zkusi alespoň rychlým pohybem po tom ledovém povrchu odrazit dál - co nejdál vlastně, ideálně.* //Au.// *Chytne se na moment za rameno, bolestivě se zaksichtí a patrně hlavně s ránami v podobě dobrého ega se rychle ráčí sbírat na nohy, u čehož si jistě nezapomene posbírat i tu hůlku, kterou pravděpodobně v nějaké fázi svého neúspěchu upustila.* Immobulus! *Houkne vlastně docela zvučně, patrně dost nabuzená adrenalinem a jelikož je zase hlučná, dost možná se znova snaží uhýbat z místa, na němž doted' stála, přičemž tentokrát vyloženě neváhá snížit těžiště přikleknutím a využít ledu k rychlému sklouznutí se z bodu á do bodu bé.* [Uživateli se nepodařilo kouzlo Immobulus.]

Docela nedámovsky zakleje a s vykulenejma očkama se zkusi vic sehnout, když se jí patrně znovu nepodaří tak úplně dobře s vyhnout střetu se strážcem. Potichu zasyčí, přidrží se tentokrát třeba za trup, a protože dost možná na další prokluzování kolem příšery aktuálně nemá odvahu, zkusi se sklouznout dozadu, což jí dříve či později nejspíše musí dotlačit ke zdi. O tu se pak pravděpodobně alespoň zčásti zkusi vyškrábat do stope a zatímco malíčko kuli oči na toho strážce, vypadá tak jako, že vlastně dost na poslední chvíli vymýšlí kudy kam. //Tohle je špatná chvíle zpanikařit. Tohle by byla moc špatná chvíle zpanikařit!// *Pevněji chytne hůlku a snad jen tak s náznakem pochyb začne hůlkou opisovat dvě kvapné spirálky, které zakončí větším ikskem.* Elldyran Summar! *Položí ve formulce dva důrazy a na moment soustředěně přimhouří oči.* //Ohnivá koule, fakt velká ohnivá koule. Prosím.// [Uživatel sesal kouzlo Elldyran Summar. Z hrotu hůlky vyšlehoun v doprovodu jisker praminky ohně, které se formují do určitého tvaru či podoby tvora, na kterého sesilatel právě myslí. Rozsah i intenzita žáru závisí na síle a vůli kouzelníka.]

Dost možná zahasí pář uletivých jiskřiček dilaní v rukavičce dříve, než by na jejím světříku stihly napáchat větší škody a zatímco pevně drží rukou svou hůlku a snad i nad ní se kumulující plameny, tak ty oči valí dál, no, postupně zase posbírá její existence trochu toho klidu. Což se dá sledovat například na tom, že jí povolí ramena, která měla doted' v tenzi, a dost možná také zvládne to kouzlo pak dle své vůle ukončit a tentokrát i úspěšně popoběhnout zase k zbraním; popoběhne, sklouzne se a sehne se, aby sebrala do rukou ledovou sekýrku. //Až teď šílimi. Tohle je šílenost. Chybí mi vyšinuté paranoidní chodbičky.*// *Pořádně se rozmáchně a jelikož taková ledová sekýrka na ni úplně klidně může být i dost těžká, pokusí se ten rozmach použít k tomu, aby nahrátného ledového protivníka snad i nabrala na čepel sekýrky, až se příště rozbehne k její osobě se záměrem jí na těle a duši dělat další šramy.* [Z rozsahu 1-6 padlo číslo 1.]

A jen, co se jí podaří ho nabodnout, tak hned pádi od něj dál, nejspíš neochotná tam čekat, až jí těch šramů fakticky bude přidáno. //Dobry, tohle se povedlo. Vlastně moc nevypadá, že ho to bolí, ale... To nevadí. To spravíme.*// *A jelikož jejímu rozmachování se jakýmkoliv obouručními zbraněmi muselo nutně předcházet schování hůlky do pouzdra, tak právě tne kouzelný proutek si u pasu zase najde, vyloví jej a s opsáním jednoduchého tvaru jej namíří na sekýrku zabodnutou v trupu strážce.* Engorgio! *Výsloví rozhodně a chvilku setrvá na místě s očima upřenýma právě na místo, kde ledová sekera narušuje trup strážce, jelikož se dost možná snaží dát zadost představivosti nutné k úspěšnému praktikování umění přeměnování.* //Jestli se rozpadne na dva takové, můžu si rovnou sepsat parte.* [Uživatel sesal kouzlo Engorgio. Namířené zvíře či předmět se několikanásobně zvětší včetně vnitřního prostoru. Pokud je kouzlo sesláno na předmět či zvíře zmenšené kouzlem Reducio, chová se jako protikouzlo - objekt se zvětší na původní velikost.]

//Určitě se nebude dvojit, není to hydra. A já si prostě myslím, že sekýrka v hrudníku je neslučitelná se životem a... Pryč!// *Když se jí podaří sekýrku v trupu protivníka zvětšit, tak rychle zase zahájí ústup, nejspíš neochotná od něj pod váhou hněvu dostat nějakou extra šlupku.* //Oheň nebo výbuch, oheň nebo... Nebudu mu přidávat víc ohně, roztopit se zjevně nechystá, a pokud mi tou rozžhavenou prackou pak vrazí, budu mít nekrotické spáleniny a...// *Zatíká kolem sebe očima, přiklekně si a zároveň s tím, jak znova sníží těžiště, tak se jednou tou rukavicí chráněnou rukou přibrzdí v tom klouzáni prýč a svou rukou s hůlkou pak namíří opět na sekýrku.* Expulso. *Výdechne jednoduše, definitivně a s poněkud stoickým výrazem tvořícím paradox na její námahou zrudlé tváři zůstane zírat na ledového strážce.* //A pokud mám pravdu v tom, že jsem ti narušila šlupku, tak ti výbuch pod kůží nebude příjemnej. Konec?// [Uživatel sesal kouzlo Expulso. Namířený předmět vybuchne.]

Čtvrtý úkol

Promiň. Seslala bych mdloby. Ale nevypadáš jako ten typ, co padne na mdloby... //Anebo je to znovu ten problém s tím, že si to ráda dělám těžké.// *Sleduje témař nehnutě rozpad brnění chudáka strážce a zatímco se rukou i s hůlkou drží za jednu z utržených ran - za rameno například -, sleduje jeho ústup a až než se jí otevře další průchod, i toho oslabeného protivníka pronásleduje pohledem snad v duchu jakési své obezřetnosti.* //Konec. Ano.// *A dojde před ten další průchod a na moment si tam kecne na plášt', na zadnici a opře se o ledovou zed.* //Jsem fakt hrozně a příšerně unavená. Hrozně jsem dostala na zadek.// *Unaveně se usměje a promne si hřbetem dlaně jednu tvář.* //Rýmu budu mít s takovou ještě příští zimu, ale... Zvládla jsem to. Vyhrala jsem. Nezabila jsem. Nevim, jestli to byla možnost a nevím, jestli bych to v takovém případě chtěla.// *Váhavě hodí očkem za poraženým protivníkem, na moment jí maličko změkně pohled a s tím se zase posbírá a s očima upřenýma na medailonek stále jí visící se maličko oklep a narovná si plášt'.* //Vlastně jsem myslím ani nemyslela na to, že bych odešla. Možná jsem se od začátku turnaje přece jenom někam polha.// *Vydechně další sražený obláček svého horkého dechu a vkročí do posledního sálu s očima klidnýma, byť protkanýma patrnou únavou.* Tak se ukaž. *Prohlásí rozhodně tlumeným hlasem a sebevědomě kráčí až k ledovému srdci, lhostejno kolik ledových krytalů v toho vzaje z jejich úst či se vznese od podrážek jejich bot. Ne že by ji to odhodlání snad mělo vydržet po celou dobu, ve skutečnosti ji vlastně přejde docela rychle a ten její výraz se postupně prodoluje přes její klid a představí se veřejnosti jednoduše jako šokovaný.* //A já se chválila moc brzo, teď mám chut' to přerušit... A nevrátit se. To není moc odvážné. I když nebylo by to rozumnější?// *Polekne a tak nějak zaraženě zůstane ze vzdálenosti dvou kroků zírat na ledové srdce.* Dobře... Budeme uvažovat. *Výhláši nahlas své stanovisko a pomalu se zkusi z času i prostoru odseknout, což je patrné i na několikerém zamrkání i na tom, jak se zase narovná a pohně.* //Mohla bych obětovat svoji magii jako magii. Jako celou, ale... To mi přijde přehnané. Zaprve je to jenom školní turnaj. Porád. Zadruhé si nemyslím, že je téčel se uvést do stavu neschopnosti splnit jakékoli další úkoly. Takže oběť hodnotná ale ne nesmyslná.// *Tak nějak rozechvěle se snad v sebezklidňovacím procesu zase jednou zkusi zhluboka nadchnout a pomalu začne vykračovat kolem srdce.* //Bude to muset být něco, čím si přítižím. Znevýhodním se, něco, co mi fakt bude chybět. Přítižit si, ale neznemožnit si další postup.// *Vyložené v zamyšleném duchu kolem srdce krouží dál a pěstí si jemně, rytmicky bouchá o dlaň.* //Vzpomínka... By mě bolela. Moc. Ale nemyslím si, že by to pro mě vytvořilo citelnou překážku v dalším fungování, nějak mi přijde, že bych si to teď opakala, a pak už bych prostě neměla.// *Tak nějak nejistě se na moment obrátí a když už už vypadá, že vykročí pro změnu do kruhu v opačném směru, tak se prudčeji zastaví tváří v tvář ledovému srdci a se smrtelně vážným výrazem se na něj podívá.* Můžu ti dát základní pilíř svojí osobnosti. Je to něco, o čem vím, že pro mě vždycky není dobré. Ale nikdy, nikdy bych se toho sama nevzdala. Je to pro mě opravdu důležité. *Prohlásí tak nějak s knedlikem se jí formujícím v hridle a maličko zase popotáhne ramena vejš, patrně v náznaku chuti zatahnout hlavu mezi ramena a schovat se.* A vím, že by asi vypadalo dramatictěji, kdybych dala část magie... Ale na tomhle stojí každé moje kouzlo a všechna moje magie. *Pokrčí pomalu tělem rameny a spíš tak násilím a spíše jen pokusem je zkusi o cosi svěsit, jako by ten klid chtěla alespoň předstírat.* Dám ti svoji sebekontrolu. Svůj štíť před světem, sílu, díky které mě poslouchá hůlka a s magií mi nemláti emoce, které díky tomu nemusím nutně hněd řešit a... *Se maličko zajíkne, jelikož ji patrně už jenom to pomyšlení na množství emocí dělá značné problémy a s nejistým nakřípnutým úsměvem protočí očima.* Já fakt nesnáším řešit emoce, víš? Nevim, co s tím mám dělat. A měla bych vědět... Všechno asi. Čeká se to ode mě. Nebo to od sebe já čekám. Nevim. *Nejistě popotáhne, nevesele cukne koutky a rychle si rukavičkou otře jednu slzu.* Bych měla brečet vic, když se něčeho takového vzdávám, co? Hádám, že to přijde... Potom. *Broukne maličko hořčejí, těžceji a zpomaleným polohy, jako by jí tihlo celé tělo, se oběma rukama dotkne krystu a se slzou číslo dva a číslo tři každou vymístěnou pod jedno oko své zraky přivře a vloží svou oběť do srdce.* //Jestli tohle nebude největší blbost, co jsem kdy udělala...//

Odchod

A oči otevře pravděpodobně až poté, co ji do nich i přes bránu víček uhodí ta záře. Rozlepi je pomaličku a nejistě, jako by ten svět byl najednou jinačí, ostrý možná, ostatně před ním na chvíli ty oči do tenčích škvírek zúží. Jen, co si oči snad trochu přivynou, otevře je zase o to více a tak nějak zdrceně zůstane jak přikovaná na místě sledovat to roztápení krystu. A zároveň s tím, jak to vypadá, že se jí skutečně lépe dýchá - a že si po tom dechu tedy lapne -, tak se jí po tvářích v umírněných ale nemizejících proudech spustí horké slzy, jejichž přítomnost otestuje jednak doteckem ruky a jednak pohledem na ruku. Ten pak zhodnotí vyložené překvapeným výrazem a druhou rukou se obejmé kolem hrudníku, jako by jí snad cosi sevřelo srdečko. Jo, ne. Byla to hloupost. *Potichu spíš tak v naříkání zakleje a spíš tak asi jako přehlceně snad ani nestihá to okolí sledovat, tím zatíkáním očí následně se to patrně stejně jen snaží dohnat. A jakmile má volnou cestu, tak si narazi na hlavu kapuci pláště a takovým rozbitým krokem člověka, co by chtěl spěchat, ale nespěchá mu to, zkusi odkvapit z pevnosti pryč.* //Schovat, schovat, musím se někam schovat.//